

Килия номер 7

КЕРИ ДРЮЪРИ

Превод от английски Александър Маринов

ЕГМОНТ

На Ребека Маскъл и Ема Пас,

които бяха с мен по пътя.

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Copyright © Kerry Drewery 2016

Originally published in the English language as Cell 7 by Hot Key Books
an imprint of Bonnier Publishing Fiction, London.

Published in Bulgaria by arrangement with Prava i prevodi Literary Agency,
and Bonnier Publishing Fiction.

The moral rights of the author have been asserted.

Превод Александър Маринов

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедрас“ АД, София, 2016

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1824-6

*Има едно съдилище, по-висше от правосъдието –
съдилището на съвестта.
То превъзхожда всички останали.*

Ганди

Пролог

В ума си чувам два звука.

Гърмежът на оръжието в тишината.

И собствения си вик: „Бягай!“.

И двата кълтят силно.

Усещам пристягане в гърдите. И горещина. Напомнят безпокойството по време на разходка в тъмна нощ или при почукване на вратата, когато съм сама. Стомахът ми се присвива по същия начин.

Замаяна съм, но дишам. В съзнание съм. Жива.

Какво направих?

Думите се повтарят отново.

Все същите, същите, същите.

Мракът е смазващ.

Чувам хриптенето на дъха си в него. И тупкането на сърцето ми.

В далечината зазвучава сирена, виждам слаби проблясъци... фарове.

„Можеш да избягаш“, мисля си.

– Няма смисъл – изговарям на глас. – *Това* е шансът ти да направиш нещо. Шансът за промяна. Трябва да го направиш.

Сирената се засилва, фаровете са по-ярки.

Лъчите им завиват и ме окъпват в бяло. Вдигам ръката с оръжието, засенчвам очи. Мигащата синя лампа хвърля отблясъци по кожата ми.

Светва, гасне, светва, гасне, светва...

Осветява и тялото в краката ми. Както и червеното петно, което тече от него.

Какво направих?

Въпросът все още ехти в главата ми.

– Каквото трябваше – отговарям му. – Нямах друг избор. Беше единствената възможност.

Фаровете отслабват. От колите се изсипват тъмни униформи, говорят, нареждат. Не слушам.

Пускам оръжието, слагам ръце на главата си.

– Аз го направих! – викам. – Застрелях го! Убих Джаксън Пейдж.

Не различавам отговора им.

Очите им върху мен са пълни с отвращение, белезниците на китките ми – студени като сърцата им.

Живеят в балона на Авенютата и Ситито – блясъкът се отразява отвътре и не им се налага да се чудят какво е извън него.

Ще умра след седем дни, защото трябва, но след това балоните им ще се пръснат и всички ще научат истината.

КИЛИЯ 1

Новини

– Започваме с покъртителната новина за шокиращото убийство на звездата Джаксън Пейдж, застрелян само на няколко метра от мястото, на което стоя аз. Пейдж спечели сърцата на нацията с участието си в риалити предаванията и с неуморната си благотворителна дейност. Намираме се на улица „Крокъс“, в района на града, известен като Блокови жилища. В неочакван развой на събитията извършителката, останала на местопрестъплението след стрелбата, вече се е признала за виновна. От полицията разкриха, че става дума за шестнайсетгодишната Марта Хънидю.

– Хънидю вече е арестувана и съгласно Закона за седемдневната справедливост тази сутрин бе вкарана в Килия 1 в сектора за осъдени на смърт. Случаят е епохален – шестнайсетгодишната Хънидю е първата непълнолетна, която ще се сблъска със смъртното наказание, която ще бъде съдена по уникалната за страната ни система „Глас за всички“ – най-демократичната правосъдна система в света, в която вие, зрителите, решавате съдбата на обвиняемите.

– Ще следим неотменно събитията в следващите седем дни – най-вероятно последните в живота й++++++ – съвсем отблизо. Можете да се информирате за новости по обичайните ни портали в социалните медии, както и на тематичния ни двадесет и четири часов телевизионен канал „Око за око“. В предаването „Смъртта е

справедливост“ – в ефир всяка вечер от 18:30 часа – ще анализираме подробностите около това наистина потре-саващо престъпление, както и живота на обвиняемата, за да открием причините тя да се превърне в хладнокръвен убиец.

– Категоричността, с която тя призна престъплението си, вероятно вече ѝ е гарантирала място на електрическия стол след приключването на публичния вот след седем дни, но не изпускайте шанса да дадете гласа си в този исторически случай, драги зрители.

– Това беше всичко от мен, Джошуа Декър, сега ви оставям с Кристина в студиото.

Терапия

Марта е седнала на масата в средата на сумрачно помещение. Дългата ѝ коса е остригана до кожа, а дрехите ѝ са заменени от бял гащеризон.

Тя поглежда към стената и проследява стрелката за секундите на огромния часовник, която стига до 9:05 със звучно тиктакане. После издува бузи и с тежка въздишка застава до прозореца и се заглежда през решетките във врачето, кацнало сред сбърчените, оранжево-червени листа на дървото отсреща. То отваря човка, после я затваря. Марта знае как звучи песента му, но не я чува.

Тя се връща на стола си с подрънкващи около китките и глезените вериги и се взира в седналата срещу нея жена на средна възраст с рядка руса коса и влажни сини очи.

– Пазачът обясни ли ви коя съм? – пита жената с неестествен за студената стая топъл, спокоен глас.

Марта поклаща глава.

– Казвам се Ив Стантън. Назначена съм за ваш терапевт.

– Не се нуждая от терапевт.

– Вероятно нуждата да поговорите с някого ще се засили, когато наближи... – Жената замълчава и потърква върховете на изгризаните си нокти в търсене на правилната дума.

Марта довършва мисълта на Ив и я стрелва ядосано с очи:

– ... екзекуцията ми? Знам, че ще умра. Виновна съм.

Аз го убих.

Клепачите на Ив трепват, тя отклонява очи и отронва:

– Така твърдите.

– За какво ми е да лъжа?

– Именно... На кого би му хрумнало да излъже за подобно нещо?

– Да.

Между двете се възцарява мълчание.

Часовникът тиктака.

Врабчето отлита от клона.

– Защо получавам терапевт? – пита Марта. – Защото съм тийнейджърка?

– Не – отвърща Ив. – Полага се на всички затворници.

– Защо?

Жената сключва пръсти.

– Има хора, които са против смъртното наказание, особено за непълнолетните. Това е... *отстъпка* за пред тях. За да могат управляващите да посочат терапевта и да заявят: „Е, не виждате ли колко милосърдно се отнасяме към тях?“. – Тя се усмихва през стиснати устни. – Проблясък на човечността, която според някои сме изгубили.

– Човечност? Човечността си ли сме изгубили? – изрича Марта и прокарва пръсти по късите косъмчета по главата си. – Вие как мислите?

Напрегнатото изражение на момичето и тревогата в очите му не убягват на Ив. Те далеч не отговарят на изречените от него думи, нито на отношението, което се старае да излъчва.

– Няма значение какво мисля аз – отговаря Ив. – Такъв е законът.

– Какъв? Око за око? – настоява Марта.

– Не сте ли съгласна с това?

– А вие? – отвърща момичето.

Ив се усмихва сухо.

– Аз попитах първа.

– Е, и? Моите мисли нямат значение, нали така? Хайде, казвайте. *Вие* съгласна ли сте с това дали някой ще оживее, или ще умре да се решава с гласуване? А не в съдилище? Без свидетели. Без улики... без съдебни заседатели... без нищо.

– Система, в която цялата общественост има правото да гласува, не *значи* ли, че всеки се превръща в съдебен заседател? И че всеки има глас в развоя на нещата?

Марта завърта очи.

– Винаги ли отговаряте на въпроса с въпрос?

Ив не отговаря.

– И вие сте като останалите в Ситито – казва Марта и извърща очи. – И като жителите на Авенютата около него. Всъщност сте по-зле, понеже сте убедена, че работата ви си заслужава – а не е така. Все едно... Законите могат да се променят, нали?

– Не живея в Ситито или на Авенютата. Не съвсем. Пô към предградията съм.

– Така де, все тая. Същото е. Въпросът е, че не идвате от Блоковете, нали?

– Не.

– Както казах – същата сте като останалите.

Марта протяга крака, докдето ѝ позволяват веригите, скръства ръце на гърдите си и пита:

– Колко често трябва да се виждаме?

– Всеки ден – отвръща Ив. – С изключение на ден седми.

– Ден седми? Последният ми ден?

– Възможно е да е последният, да.

– Ще имам ли посещения?

– Не.

– Какво? Нито едно?

Ив поклаща глава.

Докато говорят, врабецът се връща на дървото с червей в човката. Марта го заглежда, после се навежда напред и прошепва:

– А съобщение? Може ли да предадете съобщение от мое име?

– Не ми е разрешено – отговаря Ив. – Съжалявам.

– Никой няма да разбере. – Марта се оглежда из стаята. – Няма камери. Никой няма да види.

– Не може...

Навън вятърът разклаща клоните на дървото, блъска ги в стъклото, а врабецът се поклаща нагоре-надолу.

– На кого бихте пратили съобщение? – пита Ив.

– Какво ви пука? Нали току-що казахте, че няма да го предадете.

– Майка ви...

– Нали сте чели досието ми? – Марта потупва папката на масата и веригите около китките ѝ подрънкват. – Значи знаете, че майка ми е мъртва.

Ив се обляга назад бавно и поема дълбоко дъх.

– Да, знам, че майка ви е мъртва – подема тя внимателно, – и съжалявам за това. Канех се да попитам... след като майка ви вече не е с нас, а баща ви е избягал преди раждането ви, на кого бихте изпратили съобщение? На кого бихте писали?

– Имам приятели.

– Наистина? – пита Ив, вдига папката от масата и я отваря. – Защото тук пише, цитирам: „Марта никога не е била общителна в училище. Трудно се сприятелява, държи се настрана и не полага усилия да се сдружи с връстниците си“.

– Типично за учителите. Така и не ме харесаха.

Ив вдига пръст.

– „... при все това беше изключително интелигентно момиче и ако беше положила нужните усилия, щеше да

стигне далеч.“

– „Ако беше положила нужните усилия“? – Марта изсумтява презрително. – Това да не е „ако ѝ го бяха начукали“, казано по друг начин?

– Не, според мен е „ако беше получила възможност“, казано по друг начин.

Двете заковават поглед една в друга.

Часовникът тиктака.

Клоните на дървото стържат по прозореца.

– Наложил се да прекъсна с ученето – прошепва Марта. – За да смогна с наема. Нали разбирате?

Ив кима.

– Ако закъснеех... започнеха ли да разпитват... Не исках да...

Тя поема отсечено дъх, а гърдите ѝ потреперват.

– Властите не са установили, че сте сирак, тъй като сте си плащали наема?

– Явно че да. Иначе щяха да ме изгонят от апартамента и да ме изпратят в някоя от онези „институции“, в които гледат деца. Не исках да го допусна...

Тя изтрива очи с длани и се извързва настрани.

Ив побутва кутията със салфетки към нея и кимва:

– Разбирам.

Марта вдига насълзените си очи, подсмърча шумно и блъсва кутията салфетки от масата.

– Глупости. Може и да се опитвате, но никога няма да разберете.

Изминават минути тишина.

Кутията лежи на пода.

– Имах си някого – прошепва Марта. – Бяхме близки.

– Как е името ѝ?

Марта я стрелва с очи и отсича:

– Името му. Беше „той“, мъж. Момче.

Отново подсмърча.

– Как беше името му? – поправя се Ив.

Марта отново се обръща с лице към нея и прошепва:

– Разговорът ни поверителен ли е? Като с лекарите?

Ив кимва.

– Разбира се.

– И ако ви кажа нещо, няма да го издадете на вестниците или да го издрънкате в онова предаване... „Смъртта е справедливост“?

– Не – прошепва Ив.

– И няма да го запишете?

– Не. Честна дума.

Марта се навежда още малко през масата и преглъща сухо.

– Той... Запознахме се... след като убиха майка ми... той...

Металната врата зад тях се отваря и се удря в стената с трясък.

Марта се завърта. В кабинета влиза пазач от затвора. Шкембето му, изопнало копчетата на синята риза, се тресе над униформения панталон. В дясната си ръка той върти палка.

Ив го измерва втрещено с очи.

– Казах, че ще ви повикам, щом приключа.

Той повдига рамене.

– Счу ми се, че ме викате.

– Не... – понечва да каже тя.

Очите на Марта се стрелкат из стаята.

– Тук да няма камери? – пита тя, докато пазачът я приближава. – Това записва ли се? Ще го пуснат ли по телевизията? – Гласът ѝ става все по-висок. – Мислех, че е поверително.

Столът изстъргва по пода – тя се изправя и вдига ръце в отчаяние, а веригите издрънчават.

– Нали казахте... – подема тя и се навежда към Ив.

Пазачът обаче стисва веригите и ги дръпва назад. Марта пада на пода и се изпружва в краката му. Той се надвесва над нея, замахнал с палка над главата си с изписано на лицето презрение.

– Стига! – крещи Ив.

– Давай! – крясва му Марта. – Удряй! Удряй по беззащитното момиче, щом си такъв мъжага!

Пазачът я измерва с ненавист.

– Престанете! – крещи Ив.

– Тази тука е убийца – отвърща мъжът. – Животно. И си заслужава отношението.

Марта се опитва да го изрита, но той я дръпва встрани и блъска главата и рамото ѝ в касата на вратата.

– Марта... – казва ѝ Ив. – Всичко тук вътре е поверително, давам ти думата си.

Пазачът изсумтява.

– Да, само да не го чуя аз, че тогава...

Марта опъва веригите. За миг силата ѝ го сварва неподготвен и той залита напред, но после пак дръпва и вдига палката още по-високо над нея.

– Престанете!

Ив се спуска напред, вади телефона от джоба си, вдига пръст пред него и пита:

– Искате ли това да излезе в пресата? И по телевизията? Да покажем на гласуващите какво се случва тук наистина?

Той впира очи в нея.

– Не бихте го направили.

– Да проверим ли? – изсъсква му тя.

Той отпуска палката, навира пръста си в лицето на Ив и ѝ се тросва:

– Заради проклетите лигли като теб тази страна доскоро тънеше в хаос. Да оставят на убийците да им се размине заради някакви технически дреболии, да пускат

педофилите на свобода, 'щото нямало достатъчно доказателства... Това, дето захрихме съдилищата, беше най-умният ни ход – онова не беше правосъдие. Виж, това тука – той посочва към коридора и килиите от другата страна на прага, – това се казва правосъдие. Смъртта е справедливост. А *ти* нямаш място в тая система с тъпите си, лигави разбирания.

Той поклаща глава. По челото му се стичат струйки пот.

– Вече съм решил как ще гласувам, при това няма да е само веднъж. – Той изправя Марта на крака. – Не ме интересува колко ще ми струва, бих изхарчил проклетата заплата за целия месец, стига да знам, че ще те изпържат, пикло. Ако зависеше от мене, още утре щеше да се озovesш на стола.

Той увива веригите около юмука си и я дръпва до лицето си.

– Как можа да го направиш? – просъсква. – Как можа да убиеш Джаксън Пейдж? Човекът не е сторил лошо на никого. Имаш ли представа на колко души е помогнал? И колко благотворителни дела е направил? С парите, които имаше, можеше да напусне страната, но не го направи. Остана тук, за да помага на такива като тебе. Беше светец!

– Беше шибан лъжец! – изсъсква Марта.

Внезапният удар с глава я кара да залитне. Пазачът пуска веригите, тялото ѝ се блъсва в стената и се свлича на пода.

Ив е прекалено потресена, за да помръдне.

– Засне ли го? – изръмжава ѝ онзи. – На телефона? Добре ли стана? 'Щото изобщо не ми дреме. Отивай да го пробуташ на вестниците. Ще го сложат на първа страница, а мене ще ме провъзгласят за герой. – Бузите му се разтеглят в усмивка. – И ще ми предлагат пари, за да го направя пак.

Марта приковава очи в него. Цялото му тяло се тресе от дрезгавия му смях. С вкаменено изражение тя присвива очи, става, измерва го свирепо с поглед и се изплюва в лицето му.

Преди той да реагира, Ив я сграбчва, издърпва я от стаята и излиза в коридора.

– Успокойте се! – вика тя след себе си. – Оставете я на мен, аз ще се погрижа за нея.

В коридора има шест заключени метални врати, отворени са само тесните пролуки. През някои надничат безименни очи. Последната, седма килия в края, е заключена и притихнала.

– Какво направи, малката? – долита плътен мъжки глас иззад една от вратите.

– Заплюх го в тъпата мутра – отговаря Марта.

Прогърмява искрен смях.

– Това ми хареса – казва мъжът. – От Блоковете ли си?

– Хайде! – подканя я Ив. – Не бива да приказваш с никого. Пазачът всеки момент ще излезе.

– Да – отвърща Марта на гласа.

– Аха. И как се озова тук? Какво е толкова лошо, че да доведе едно момиче до тук?

– Застрелях Джаксън Пейдж – отвърща тя.

– Сериозно?

– Сериозно.

– Малката, това е най-върховното нещо за цялата година! Да живеят Блоковете! – казва онзи и през пролуката се появява стиснат юмрук. Отстрани на ръката му е татуирана роза.

– Хайде! – намесва се Ив, но преди да я поведе напред, Марта се спуска към вратата и слага ръка върху юмрука на мъжа.

После наднича през пролуката.

– А вие какво сте извършили? – прошепва.

Отвътре я гледат чифт черни очи.

– Единственият ми грях, малката, е, че се родих на грешното място.

– Марта, хайде! Хайде, побързай.

– Успех – прошепва тя на мъжа и отстъпва.

Ив отваря тежката врата на килията.

– Не трябваше... – започва тя. – Този пазач, той...

– Какво значение има? – отвръща Марта и прекрачва вътре.

– Ще те съсипе – казва Ив.

– И без това не ми остава много, нали? – повдига рамене Марта. – Това, което се случва тук, е без значение.

Важно е какво се случва навън.

Марта

Той не влиза след мен в килията. Чудя се дали Ив го е възпряла. Дали мога да ѝ имам вяра?

Килията е тясна и студена. Стените са яркобели, няма и една драскотина. Високо горе на външната стена има прозорец с бели решетки – мисля, че не се отваря, – а на стената срещу него е бялата метална врата. Сега е затворена и заключена, капакът на процепа също. Все едно се намирам в кутия. Ако в коридора избухне пожар, ще се опека като пиле.

Всъщност тук всичко е бяло – леглото до стената е бяло, с бели чаршафи и бяла възглавница, тоалетната в тъгла е бяла, умивалникът над нея – също бял.

И това е всичко.

Няма полици, бюро, маса, лампа, гардероб (за какво ми е гардероб?), книги, химикалки... нищо. Изобщо от какво имам нужда?

Единственото, което не се вписва, е часовникът – високо на стената над вратата, той отброява всяка секунда от оставащия ми живот. Също е бял, с неоновии стрелки.

Усещане за пълна празнота. Никакви стимули. Сякаш някой е натиснал копчето „без звук“ на очите ми или съм поразена от някаква странна форма на далтонизъм, в която не бъркам определени цветове, а просто не виждам цвят.

Затворническият гащеризон, който ми връчиха, също е чисто бял. Отнеха ми дори кестенявата коса. Остригаха я

и сега е в някое кошче.

Имам чувството, че съм изгубила половината си същност. Косата ми – това бях аз. И дрехите.

Очаквах ли друго? Та това е затвор, за бога! При това за осъдени на смърт. Не се очаква да е приятно, нали?

Светлината е толкова ярка, че очите ме болят и получавам главоболие. Не мога да преценя откъде идва – в средата на тавана не виси крушка, няма и луминесцентна лампа. Струва ми се, че струи от ъглите между стената и тавана, но...

Самите стени ли светят?

Да не са боядисани с някаква светеща боя?

Това да не би да е поредното мъчение, което са измислили?

Иска ми се да стисна очи, да легна на леглото и да се отнеса далеч отук, но дори и със спуснати клепащи пак усещам светлината. Не мисля, че тук ще спя кой знае колко, а и те надали биха го допуснали.

Мъчение? Да, май бях права.

Навярно са се досетили, че най-лесният начин човек да преодолее всичко това е просто да проспие времето си тук. А те не искат да преодоляваш нищо. Искат да страдаш.

Всъщност обаче не бих искала да проспия последната си седмица, нали? Това са последните седем дни, в които ще дишам и ще живея. Вече дори по-малко. Колко часа? Минути? Секунди? Не искам да знам. Какво друго ми остава обаче, освен да спя и да си спомням?

Лягам, затварям очи и се завивам през глава с чаршафа в опит да се заслоня от светлината, но съм убедена, че тя става още по-ярка. За какво им е да ме мъчат, след като така или иначе ще умра?

Заравям глава в дюшека, стисвам плътно очи и се съсредоточавам върху тъмнината под клепащите в опит да си те спомня.

Срещнахме се в мрака. Беше се скрил в сенките точно като мен, наблюдаваше улицата, по напукания асфалт се носеха стари коли, вонеше на изгорели газове. Ти не идваше там всяка вечер като мен, не оставаше и особено дълго... аз обаче трябваше да ходя, разбираш ли? Не можех да заспя, ако не ѝ пожелаех „лека нощ“.

Боже, не искам да си спомням. Тя ми липсва, ти също. А ме е яд, че е така. Не бива да се разнеждам.

Взех пистолета с мисълта за нея, но не го направих само заради нея. Онази вечер ти казах да бягаш в името на всички други, които могат да бъдат спасени, в името на справедливостта и на правдата.

Ти искаше да победиш системата. Първоначално единственото, което исках аз, беше да победи един човек.

Не да го убивам всъщност, въпреки че стана по този начин... Просто да го покажа такъв, какъвто беше в действителност.

Докато изтекат седемте ми дни тук, дори хората, които в момента го обичат, ще са изтрили спомена за него от пиедестала, на който го слагат в момента, тоест моята задача ще бъде изпълнена. Душата ми ще си иде с мир, какъвто ще изпитат и душите на останалите – най-сетне.

Ролите ни – и моята, и твоята – са предопределени от мястото, на което сме израшли – ти можеш да бъдеш борецът, докато аз ще се принеса в жертва. В крайна сметка това е единственото, което може да стори момиче от Блоквете като мен. Не съм достатъчно умна, достатъчно уверена, нямам достатъчно пари, нямах бъдеще – дори и преди да се озова тук. Мисълта, че можем да бъдем заедно, беше пълна глупост.

Ако ме обичаш достатъчно, ще ме оставиш.

ТЕЛЕВИЗИОННО СТУДИО

18:30 ч. Започва предаването „Смъртта е справедливост“

Белите снежинки пращят и пукат по тъмносиния екран като електричество. В средата се появява огромно око с леденосин ирис. То примигва и думите „Око за око“ се завъртат в кръг около черната зеница.

МЪЖКИ ГЛАС ЗАД КАДЪР: Процентска къща „Око за око“ представя...

Думите спират да се въртят. Електрическото пращане подема отново и гладките краища на буквите стават назъбени. Окото почервенява и се затваря.

МЪЖКИ ГЛАС ЗАД КАДЪР: ... днешното издание на предаването „Смъртта е справедливост“ с нашата водеща...

Синьото избледнява, заместено е от осветено лъскаво студио. Множество прожектори се отразяват в сребристо-синята повърхност на широкия под. Отдясно има огромен екран, зает от логото с окото – думите се въртят бавно, а окото мига; вляво от центъра е поставен лъскав, извит плот, зад него и встрани са наредени високи, блестящи столчета, обърнати към публиката в студиото, която е в сянка.

МЪЖКИ ГЛАС ЗАД КАДЪР: ... Кристина Олбрайт!

Прожекторите осветяват застаналата вляво на сцената Кристина. Висока, с източена фигура и съвършено лице, оброчено от русата ѝ коса, тя дарява камерата с белозъба усмивка. Прилепналата ѝ рокля е в същия цвят като червилото и обувките ѝ – червена.

КРИСТИНА: Здравейте и добре дошли в „Смъртта е справедливост“!

В студиото екват аплодисменти. Кристина се усмихва и кимва на публиката.

КРИСТИНА: Аз съм Кристина Олбрайт и тази вечер съм ви подготвила изключителни новини.

Кристина тръгва през студиото към екрана вдясно, потраквайки на високите си токчета. На мястото на окото изниква снимка на хубав усмихнат мъж с красива жена и син тийнейджър.

КРИСТИНА: Водещата новина от снощи е шокираща: бруталното убийство на известния мулти-милионер Джаксън Пейдж.

Снимката е заменена от друга: мъжът, вдигнал триумфално ръце във въздуха пред аплодираща го тълпа.

КРИСТИНА: Джаксън спечели сърцата на милиони хора с появата си в редица риалити предавания по телевизията през последното десетилетие. По произход той е от западния район Блокови жилища, получил името си от редицата високи блокове, построени в борба с жилищната криза...

Екранът се изпълва от панорама на района на Блокови жилища – десетина бетонни блока се извисяват на фона на сивото небе, хърбаво бездомно куче, празни кутии от храна за въщи в мръсните канавки, малко момче с цигара в едната ръка и кутийка бира в другата.

КРИСТИНА: С вещите си инвестиции и неуморния си труд той се издигна над бедността и се превърна във вдъхновение за всички...

Сивотата на Блокови жилища изчезва и е заместена от голям бял дом с високи метални порти и тучна зелена морава, ширнала се около сградата. По краищата ѝ и в кошници наоколо има розови, оранжеви и жълти цветя. На алеята отпред лъщи червена спортна кола. Усмивнатият мъж – Джаксън – позира до нея.

КРИСТИНА: ... с обществените си изяви, неуморната благотворителност и разбира се, да не забравяме...

На екрана се редят кадри с Джаксън: усмихващ се на обектива от червения килим на някакво събитие, снимка

как държи реч, облечен в смокинг, друга как подава огромен чек на редица медицински сестри.

КРИСТИНА: ... всеотдайността, с която осинови едно момче, останало сирак след трагичен инцидент.

На екрана изплува черно-бяла снимка. Сбърчил чело, с насълзени очи и нацупена уста Джаксън е хванал плачещо шестгодишно момченце пред гърдите си. Зад тях се очертават неясните, бледи силуети на Блоквете, но на напукания тротоар едва доловимо се вижда и единственият цвят – струйка червено.

Кристина притиска длани една в друга и ги вдига пред устата си, сякаш се моли. Студиото притихва. Тя вдига глава, изпърхва с клепахи и отново се обръща към камерата.

КРИСТИНА (тихо): По-късно отново ще се върнем на Джаксън Пейдж. Сега обаче нека насочим вниманието си към престъплението и към извършителя. Що за човек би извършил подобно жестоко деяние? Да чуем неуморния ни репортер Джошуа Декър. Джош?

Тя се обръща към екрана. Отгоре се появява син банер: в левия му край е логото с малкото мигащо око, по средата са изписани думите „Джошуа Декър, неуморния репортер“, а отдолу се точи повтарящ се надпис: „Килия 1 – тийнейджърката убийца Марта Хънидю“.

В средата стои Джошуа: с вдигната срещу вятъра яка на черното палто, стиснал микрофона в кожени ръкавици,

с усмихнати, блестящи очи въпреки ноемврийския студ.

ДЖОШУА: Да, Кристина, здравей. Надявам се, че ме чувате въпреки воя на вятъра. В Блоковете определено е студено. Нямам търпение да се прибера у дома, където ме чакат гореща вана и чаша вино... никакво търпение.

Той намига. Жените в публиката започват да жужат.

ДЖОШУА: Намирам се на стотина метра от местопре-
стъплението. Тоест – за онези от зрителите,
които не са идвали тук – близо до основната
спирка на градската железница за Ситито и
околните Авенюта. Съвсем удачно са я нарек-
ли „подлеза“.

Той посочва с ръкавица над себе си. Камерата го изо-
ставя и се насочва към пространството под голям прелез –
мрачен и усоен, с изпочупени парапети и полуразбити
прегради, поставени, за да попречат на мотористите да
минават на пряко. Отвъд, зад сянката, която хвърля пре-
лезът, има по-тесен път, следван от редица магазини с раз-
бити или заковани с дъски витрини, а в далечината едва
личат и редиците високи блокове, в чиито прозорци греят
малките светещи точки на лампите.

ДЖОШУА: От тази страна, зад спирката, е зоната, в която
се въртят наркочилърите и бездомниците.

КРИСТИНА: Опиши ни какво става там, Джошуа. Какво
говорят хората за убийщата?

Камерата се връща на Джошуа.

ДЖОШУА: Ами, Кристина, интересното е, че не говорят. Не продумват и дума. За жителите на Блокови жилища сякаш нищо не се е случило. За разлика от останалата част от населението, разбира се, както можете да видите и сами около мен.

Камерата тръгва с Джошуа и се завърта, за да покаже наредените по земята цветя, плюшени играчки, снимки, написани на ръка бележки и запалени свещи. Една жена, паднала на колене, също оставя букет цветя, двама мъже се прегръщат, разтърсвани от хлипове.

ДЖОШУА: Това е мястото, на което бе застрелян. Мъката на хората е неудържима. Цяла сутрин приижда неспирен поток посетители. Младежи, накарали родителите си да минат оттук на път за училище, няколко лекари, отбили се, преди да влязат в операционната, медицински сестри, за свидетелстващи уважението си след нощната смяна. Повечето са твърде разстроени, за да говорят, а дори и да проговорят, им е трудно да опишат мъката и шока си с думи. Но... потърсите ли мнението на околните магазинери, на младите майки, повели децата си на училище, на младежите по къшетата, на хората на опашката за помощи... никой не желае да говори.

КРИСТИНА: Много странно.

ДЖОШУА: Определено. Явно се държат като едно. Нека обаче добавим, че неуморният репортер

успя да осигури кадри специално за нашите зрители...

Той се усмихва криво и навежда глава настрани.

КРИСТИНА (усмихва се на публиката): Няма да го питам как е осигурил кадрите, но допускам, че е благодарение на неустоимия му чар!

Публиката избухва в смях.

ДЖОШУА (намига): Да, Кристина, имаме видеозапис от миговете след престъплението. Кадрите са достатъчно красноречиви.

Лицето му се измества в карето вляво на екрана, а вдясно изниква друго каре, на което тече трепкащ видеозапис.

ДЖОШУА: Това са кадри от камерата, която полицаят носи на главата си. Отначало се смяташе, че сигналът е постъпил благодарение на охранителните камери, но те явно са изпочупени в района.

На записа камерата се носи по полуосветени улици, околностите не се виждат добре през дъжда по предното стъкло. Мрачните силуети на високите блокове се издигат към вечерното небе в далечината подобно на надгробни плочи, а пътищата около тях напомнят почернели реки. Сините проблясъци на полицейските светлини се отразяват в мокрите улици и металните щори на сградите, а сирените вият гневно.

Пейзажът забавя стремителния си ход. Фаровете зави-
ват на един ъгъл и заливат в бяло пространството под под-
леза. Колата спира. Окъпана в светлината стои Марта, с
подгизнала от дъжда дълга, тъмна коса и опулени заешки
очи. Вдигнала е ръце във въздуха. В едната има пистолет.

Полицаят излиза от колата и камерата се разтриса. В
кадър влизат две протегнати ръце, стиснали здраво в хват-
ката си пистолет. Насочен е към Марта.

ПОЛИЦАЙ (зад кадър): Пусни оръжието и сложи ръце
на тила!

Тя се навежда и пуска пистолета на земята. Камерата
се приближава, тресейки се. Тя слага ръце на тила си.
Камерата се фокусира върху лицето ѝ и то изпълва екрана.

МАРТА: Аз го направих! Застрелях го! Убих Джаксън
Пейдж.

На екрана в студиото карето вдясно застива на лицето
на Марта, а на това вляво Джошуа въздъхва и поклаща
бавно глава.

КРИСТИНА (тихо): Благодаря ти, Джошуа. Очакваме с
нетърпение да се видим отново утре.

Тя отпуска глава за момент, после вдига лице към
камерата.

КРИСТИНА: Марта Хънидю може да изглежда сладка
като името си*, но дали в действител-
ност не е хладнокръвният убиец, отнел ни

* Honeydew (англ.) – в буквален превод, „медена роса“ – Бел. прев.

един от най-прочутите и обичани герои на нашето време? Тя самата твърди, че е така.

МАРТА (зад кадър, на запис): Аз го направих! Застрелях го! Убих Джаксън Пейдж.

КРИСТИНА: Собствените ѝ думи, драги зрители. А пистолетът е в ръцете ѝ.

Думата „УБИЕЦ“ се изписва в червено през лицето ѝ, което е на пауза. Без да отлепя очи от камерата, Кристина тръгва към извития плот. Прожекторите над него са приглушени.

КРИСТИНА: Значи, случаят е приключен. Марта е първият тийнейджър в сектора за осъдени на смърт и по всичко личи, че има сериозни шансове да стане и първата езекутирана. В крайна сметка има ли причини вие, зрителите, да подлагате думите ѝ на съмнение?

Снимката на Марта изчезва и на нейно място изплува окото.

Кристина сяда на столчето в единия край на плота и свива дългите си крака елегантно встрани. Прожекторите се засилват и разкриват дребен мъж на столчето вляво от нея. Раменете му са увиснали, главата е отпусната, а косата му стърчи на кичури.

КРИСТИНА: Преди обаче да продължим към следващия обитател на килиите, нека за момент насочим вниманието си към онова, което

прави нашата убийца на знаменитости
Марта Хънидю в момента... както и към
това, което чувства.

Тя се усмихва на мъжа.

КРИСТИНА: Гус, добре дошъл.

Мъжът вдига лице. Усмихва ѝ се и преброжда публиката с очи. Прокарва притеснено пръст отвътре на яката на ризата си и изпъва ръкавите на самото.

КРИСТИНА: Преди пет години ти *беше* един от тях. Хвърлиха те в затвора за престъпление, за което зрителите гласуваха, че не си виновен. Ти най-добре можеш да ни опишеш как се чувства тя тази вечер. Какви мисли се въртят в главата ѝ?

ГУС (тихо): Хммм... Ами, да, както казахте, бях обвинен в убийството...

Тихият му глас потреперва от притеснение.

КРИСТИНА: Извинявай, Гус, би ли говорил по-високо?

Той потръпва и поема дълбоко дъх.

ГУС (малко по-силно): Да... Да... хм... преди пет години бях обвинен в убийство, но... но благодарение на зрителите ви...

Той се обръща към камерата и се усмихва широко, но смутено. Публиката аплодира.

ГУС: ... ме пуснаха.

КРИСТИНА: И как се чувстваше, Гус? Как мина първата ти вечер? Какво ще изпита нашата затворничка в последните дни от живота си?

ГУС: Ами, първо, да поясним за зрителите, нали, че са я арестували вчера, но първо са я обвинили и са обработили документите, така че е пристигнала в сектора за осъдени на смърт едва тази сутрин, така че – както казахте – днес е първият ѝ ден. Ден първи – Килия 1. До изгрев-слънце. По изгрев-слънце сменяш килията.

КРИСТИНА: И как е в Килия 1?

Той отново прокарва пръст под яката си, която вече е просмукана с пот. Свежда очи, повдига вежди.

КРИСТИНА: Гус, знаем, че ти е трудно и че очакваме доста от теб, но съм убедена, че разбиха колко важно е за нас, гласуващите, да добием пълна представа за ситуацията, за да сме сигурни, че ще направим правилния избор. Неведнъж съм подчертавала, че наличието на камери в килиите ще даде възможност на зрителите да вникнат далеч по-добре в положението на обвиняемия.

Тя се обръща към публиката.

КРИСТИНА (кима): Нали така?

Публиката ѝ отвърща с възгласи и ръкопляскане.

КРИСТИНА: Гус? Килия 1... Разказвай.

ГУС: Ъъ... да... беше...

Той вдига поглед към снизходителните лица около себе си, изправя тяло на столчето, докосва дясното си ухо с ръка и си поема дъх.

ГУС: ... само най-необходимото. Имаше легло и... ъъ... мивка и... тоалетна...

КРИСТИНА: Тоалетната беше в стаята, в която *спиш*?

Той отново докосва ухото си и се насилва да се изсмее.

ГУС: Ъъ... не... не, има си отделно помещение. Това исках да кажа. Няма и мивка, умивалникът и... тоалетната са в банята. И душът.

Той преглъща сухо и поема дъх.

ГУС: В килията... има... книги, много книги, телевизор... хм... и картини по стените...

Започва да кърши ръце.

КРИСТИНА: Учудващи условия за един престъпник, Гус.

ГУС (тихо): Учудващи, вярно...

КРИСТИНА: На мен ми звучи, сякаш Марта изобщо няма да усети, че това е наказание. След малко ще кажеш, че и вратите не се заключват!

Гус докосва ухото си, поглежда в камерата, после – към Кристина.

ГУС: Така е.

Кристина се отпуска назад, зяпва с уста и вдига длани до себе си.

ГУС: И... те... затворниците... могат да си приказват.

Кристина цъка звучно с език.

КРИСТИНА (към камерата): Да поразмислим над това за момент, драги гласуващи... Момичето призна, че тя е извършителят. Каза, че е застреляла хладнокръвно човек и е оставила животът му да угасне пред очите ѝ, призна го по собствена воля, без следа от разкаяние, а сега си седи, гледа си телевизия, дърдори и си хапва... Гус, какво хапва според теб?

ГУС (мрънка): Днес – риба с пържени картофи и реване с фурми. С ванилов крем.

КРИСТИНА: Правосъдието, драги зрители, е във вашите ръце – както винаги. Нека си припомним всемогъщите номера и информацията за гласуването. Отдолу на вашите екрани в момента са изписани номерата, на които да гласувате за Марта. Наберете 0909 87 97 77 и за глас „виновен“ добавете 7 в края, а за глас „невинен“ добавете 0. Може да гласувате още и със SMS

с текст „ЖИВЕЙ“ или „УМРИ“ на номер 7997. За да гласувате онлайн, посетете нашия сайт *www.aneueforaneueproductions.com*, натиснете върху „Марта Хънидю – тийнубийца“ горе и отбележете гласа си. Обажданията се таксуват по премиална тарифа – моля консултирайте се с вашия оператор, – цена на SMS 5 лири плюс стандартната тарифа на вашия доставчик, гласуването онлайн също струва 5 лири след първоначална вноска за регистрация от 20 лири. За пълните условия посетете нашия уебсайт.

В долната част на екрана се проточва синя лента с номерата и информацията, изписани в сребристо.

КРИСТИНА: Гус, както обикновено ми беше много интересно да си поприказваме. Имаме да обсъдим още много: мотивите, съсипаното ѝ детство, избягалия баща, починалата майка, но разполагаме с цели седем дни за това.

ГУС (мрънка): И терапевта.

КРИСТИНА: Терапевт? Обясни.

ГУС (бавно, сякаш наизустано): Терапевтката ѝ се казва Ив Стантън. Единственият терапевт, който не се е появявал в предаването. И никога не дава интервюта. И никакви коментари. Нищо.

КРИСТИНА: Чудесна забележка, Гус.

Камерата се насочва само към нея.

КРИСТИНА: И доста вълнуваща, драги зрители. Забележка, която ще ви припомняме в следващите седем дни. Имаме да говорим за много неща и не бива да оставим и една тайна неразгадана. Ще се видим отново след кратко съобщение от нашите спонсори – „Сайбър секюр“, – за да проследим последните няколко часа на обвиняемия, който понастоящем се намира в Килия 7... Какво ще му донесе присъдата? Живот? Или смърт? И каква ще бъде тя след седем дни за най-новия ни затворник – младата убийца Марта Хънидю?

Светлините в студиото отслабват. Гус изтръгва слушалката от ухото си и напуска трескаво помещението.

За Кери Дрюъри

Кери Дрюъри е автор на още два широко признати йънг адълт романа, занимаващи се с важни въпроси: *A Brighter Fear*, 2012 (книга на месеца на *Love Reading 4 Kids*, както и в списъка за *Leeds Book Award*), както и *A Dream of Lights*, 2013 (номинирана за *CILIP Carnegie Medal* и наградена в *North East Teen Book Awards*). Преди да стане писател на пълен работен ден, Кери е работила като координатор в *BookTrust*. Била е финалист в състезанието на BBC за писане на сценарии за деца и е завършила с почети курс по професионално писане. Живее в Линкълншир – между селото и морето, в къща, изпълнена с книги, филми и кучета.

Последвай Кери във Facebook на [facebook.com/KerryDrewery](https://www.facebook.com/KerryDrewery), в Tumblr на [kerrydrewery.tumblr.com](https://www.tumblr.com/kerrydrewery) и в Twitter на [@KerryDrewery](https://twitter.com/KerryDrewery).